

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 521/2020
25.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мејдин Селмани, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1410/19 од 24.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 25. јуна 2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1410/19 од 24.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3210/18 од 24.01.2019. године усвојен је тужбени захтев тужиоца АА да се обавезе тужена да му на име накнаде за одвојени живот од породице за период од 13.04.2014. до 13.04.2016. године исплати износ од 798.174,00 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ како је одређено у изреци и обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.564,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1410/19 од 24.05.2019. године преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 3210/18 од 24.01.2019. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде за одвојени живот од породице за период од 13.04.2014. године до 13.04.2016. године исплати износ од 798.174,00 динара са траженом законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ и одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужена да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.564,00 динара. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13 – УС, 74/13 –

УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020 – у даљем тексту: ЗПП), и налази да ревизија није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука тужилац је био судија Основног суда у Косовској Митровици. На ту функцију није реизабран у току реформе правосуђа крајем 2009. године, али је током 2012. године одлуком Високог савета судства изабран за судију Основног суда у Косовској Митровици. Основни суд у Косовској Митровици има судске јединице Ранилуг, Грачаница, Гораждевац и Штрпце. Тужилац је по годишњем распореду послова тог суда за 2014, 2015. и за 2016. годину којим је утврђен распоред судија и судског особља у судским јединицама, распоређен да ради у Судској јединици у Грачаници, где је радио од 01.07.2012. све до одласка у пензију дана 13.04.2016. године. Тужилац је имао боравиште у ..., Општина ..., од 1985. године, па је због потребе посла боравио у Грачаници иако је његова породица живела у ..., који је удаљен од Грачанице ... км. Од понедељка до петка је боравио у Грачаници, где су биле службене просторије у којима су судије судиле и предузимале судске радње, а викендом је ишао кући у ... . Вештачењем је утврђен износ накнаде од 988.763,65 динара за одвојени живот од породице коју потражује тужилац. Тужилац је 16.09.2014. године поднео молбу вршиоцу функције Основног суда за исплату трошкова смештаја почев од 2012. године, позивајући се на одлуку од 08.03.2010. године, а затим је поднео и захтев за мирно решење спора од 16.10.2014. године, Републичком јавном правобранилаштву, за исплату трошкова одвојеног живота за период од 20.06.2012. године до 20.11.2013. године и закупнину за период од 20.06.2012. године.

На основу таквог чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев основан, применом члана 11. Закона о судијама („Службени гласник РС“ бр 116/2008... и 106/2015) и члана 5. Уредбе о накнади и другим примањима изабраних и постављених лица у државним органима („Службени гласник РС“ бр. 44/2008 и 78/2012) и члана 45. и 48. став 1. Уредбе о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр 98/2007...и 84/2015), којима је одређено право изабраног лица у државним органима на накнаду трошкова одвојеног живота од породице због тога што је привремено премештен у друго место рада, односно трајно премештен у друго место рада које је удаљено више од 50 km од његовог пребивалишта и претходног места рада најдуже годину дана од дана трајног премештаја.

Другостепени суд је правилно применио материјално право када је, полазећи од члана 19. Закона о судијама којим је прописано под којим условима се судија може преместити у други суд и члана 20. наведеног закона којим је прописано под којима условима се судија може упутити на рад у други суд, закључио да се распоређивање судија у судску јединицу суда за који је изабран, не сматра ни премештајем у други суд, ни упућивањем на рад у други суд, нити премештајем у друго место рада у односу на претходно место, у смислу наведених одредаба Уредбе о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника, већ обављањем рада у месту суда у који је изабран за судију, у коме се послови из надлежности суда обављају у седишту суда и судских јединица, односно одељења, на основу одредаба Закона о подручјима судова и јавних тужилаштава. Годишњим распоредом послова у суду председник суда

одређује врсту судијског посла за сваког судију у суду, судској јединици и одељењу изван седишта суда, како је то одређено чланом 46. Судског пословника. Ради се о распореду послова, а не премештају судија у друго место рада.

Законом о судијама нису посебно уређена питања која се односе на врсте накнада и других примања које судије имају право у току обављања судијске функције, па право накнаде, по одредби 11. Закона о судијама, судије остварују у складу са прописима који уређују права из радног односа изабраних лица.

Уредба о накнадама и другим примањима изабраних и постављених лица и у државним органима („Службени гласник РС“, бр.44/08-пречишћен текст и 78/12), одредбом члана 5. одређује право на накнаду трошкова привременог или трајног премештаја у друго место рада изабраних и постављених лица у државним органима сходном применом Уредбе Владе којом се уређује накнада трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника. Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр.98/2007 .... 84/2015) у члану 45. и 48. одређено је да се државном службенику и намештенику накнађују због привременог или трајног премештаја у друго место рада удаљено и од места његовог пребивалишта и од претходног места рада, између осталих и трошкови одвојеног живота од породице.

Како се у конкретном случају не ради ни о привременом, ни о трајном премештају тужиоца у друго место рада, удаљено и од његовог места пребивалишта и од претходног места рада, то у наведеним прописима нема основа за накнаду коју тужилац тражи тужбеним захтевом.

Стога су неосновани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права. Указивање ревидента на другачију судску праксу, изражену у одлуци Апелационог суда у Београду Гж1 816/15 од 07.10.2015. године не спречава правилну примену материјалног права у конкретном случају.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је одбио као неосновану ревизију тужиоца и одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић